

retten til Sporene. Herpaa svarede Havneudvalget den 9. Juli, at man kunde tiltræde den foreslaaede Ordning af Sporene, men maatte henholde sig til Overenskomsten angaaende Fordelingen af Anlægsudgifterne. Den 28. August skriver Generaldirektøren, at Ministeriet slutter sig til Generaldirektionens Standpunkt. Havneudvalget er af Hensyn til sine Lejere nødt til at bøje sig for Magten og meddeler den 4. September, hvilke Spor man under disse Omstændigheder ønsker anlagte straks, men tager fremdeles Forbehold i Anledning af, at den af Ministeriet approberede Overenskomst fraviges. Dog erklærer man, at man gerne vilde betale forskudsvis, indtil en Domsafgørelse kunde foreligge for, om Havneudvalget var pligtigt til at betale derefter, eller man skulde holde sig Overenskomsten efterrettelig.

Den 4. Oktober meddeler Generaldirektøren, at der efter Ordre fra Ministeriet ikke vil blive taget fat paa Spornedlægningen, inden Havneudvalget frafalder sit Forbehold. Saa maatte man bøje sig for Magten. Havneudvalget indskrænkede da sit Forbehold til kun at tage Sigte paa eventuelle fremtidige Udvidelser, ikke dem, der i Øjeblikket forelaa til Udførelse, under Henviisning til, at der maaske kunde tænkes at fremkomme en anden Opfattelse af Pligten til at overholde indgaaede Overenskomster end den, der var gældende i Generaldirektionen og Ministeriet den Gang.

Da jeg i Fjor fremdrog denne Sag her i Tinget, svarede den daværende Minister for offentlige Arbejder med en Fortolkning af den nævnte Overenskomst — det staa i Folketingstidende Spalte 980 —, der gik ud paa, at Havneudvalget nok ikke kunde læse Dansk. Der stod jo i Overenskomsten, at den gjaldt de Udvidelser, hvorom der er opnaaet Enighed mellem Statsbanedriften og Kommunen, men naar man ikke var enig om Betalingen, var der jo ikke Enighed, og saa gjaldt Overenskomsten selvfølgelig ikke. Ja, tænk, saaledes kunde en Højesteretssagfører, der aabenbart var kommen paa en forkert Hylde, ræsonnere, skønt Eftersætningen til den citerede Sætning lyder paa, at saa „bliver de under a. og b. nævnte Bestemmelser at gøre gældende for Fordeling af Udgifterne“. Den kunde der altsaa ikke være Tvivl om; det var ikke den, der kunde være Uenighed om. Der kunde være Uenighed om, hvorvidt det var rigtigt, at man lagde Sporene saadan eller saadan. Den ene Part kunde ikke forlange Sporene lagte paa en ganske

urimelig Maade, som den anden Part saa skulde være med til at betale til. Men om Sporenes Lægning var Kommunen og Generaldirektionen enige, og det var det eneste, der kunde være Spørgsmaal om. Overenskomstens væsentligste Del og det, den begyndte med, var Spørgsmaalet om, hvorledes Udgifterne skulde fordeles.

Med en saadan Fortolkning, forekommer det mig, hører jo al fornuftig Meningsudveksling op. Jeg skal bemærke, at jeg vilde have fundet den naturligere for den daværende, nu ikke saa højtærede Justitsminister som for den nuværende højtærede dito. Overenskomsten lever ikke Tvivl om, at Havneudvalget havde Ret — ikke Skygge af Tvivl —, og det bedste Bevis herfor er vel nok det, at Ministeriet ikke vilde have en Domsafgørelse. Derfor skulde Forbeholdet frafalde, før der blev taget fat paa Spornlægningen. Ministeriet vidste saa godt, at Havneudvalget ikke kunde vente paa Sporets Anbringelse. Man kunde ikke vente, til Domsafgørelsen forelaa, fordi man havde sine Lejere at tage Hensyn til. Og saa tvang man Havneudvalget til at frafalde Forbeholdet, efter at Generaldirektionen og Ministeriet i skøn Enighed havde ladet gaa Maaned efter Maaned, inden endelig Besked gaves, saa Sagen derved var bleven saa langt forhalet, at Havneudvalget var nødt til at gaa ind paa enhver Betingelse for at faa Sporet lagt straks.

Netop dette, at Generaldirektion og Ministerium ikke vilde lade Sporet lægge, skønt Havneudvalget dog tilbød at betale det forlangte Bidrag forskudsvis, indtil der kunde komme en Domsafgørelse, synes jeg, viser, at disse Autoriteter godt indsaa deres Uret og ikke turde udsætte sig for at faa den dokumenteret af en Domstol. Jeg er da ogsaa overbevist om, at ingen Domstol i hele Verden — ja, selv ikke nogen dansk Domstol — vilde have givet Ministeriet Ret her. Det forekommer mig, at denne Fremgangsmaade, dette, at man med de Magtmidler, man raader over, tvinger enten en Mand eller en Institution til at opgive sin soleklare Ret og paatage sig en Merudgift paa mange Tusind Kroner udover, hvad en lovlig indgaaet Overenskomst byder, falder betænkelig nær ved det kriminelle Forhold, som betegnes ved Udtrykket Pengeafpresning.

Nu efter at vor forrige Justitsminister har meldt sig selv som Storsvindler og Bedrager, er hans Plads indtagen af den forrige Minister for offentlige Arbejder. Lad mig sige, at for Tillidens Skyld, for